

ARBEJDER BLADET

3. årg. nr. 1

AALBORG UNIVERSITETSCENTER

Universitetsbiblioteket

januar 1972

ÅLBORGSTREJKEN OG TILLIDSMANDS-REGLERNE

Ålborg strejken og de efterfølgende begivenheder på værfterne viser, at en organisering uden om det faglige apparat er nødvendig. Først så vil kapitalisterne og deres håndlangere i statsapparatet og LO lære arbejderklassens styrke at kende.

Den 30. november blev skibsbyggernes tillidsmand, Henning Sørensen, kaldt til værftsledelsen og fyret med øjeblikkelig virkning. Begrundelsen var "manglende samarbejdsvillighed" (paragraf 2, stk. 1, i overenskomsten). Samtidig blev han opfordret til at kvittere for 4 måneders løn, hvilket han nægtede, fordi han ellers ville anerkende fyringen.

Under bevogtning og eskorte af to funktionærer blev han på bedste politimanér beordret til at forlade arbejdspladsen, efter at han havde afleveret sit værktøj og tømt sit skab. Først på vej til porten fik han fortalt nogle arbejdskammerater, at han var fyret.

Da dette blev kendt på værftet, nedlagde de ca. 2000 værftsarbejdere omgående arbejdet. Man gik i strejke

FORTSÆTTES s. 2

Socialdemokratiets opgave – at redde kapitalismen....side 3

SOCIALDEMOKRATIETS HÅBLØSE

KAMP MOD KRISEN I KAPITALISMEN

Indiens angrebskrig mod Pakistan...side 11

OM OPTAKTEN TIL, OG HVAD DER

LIGGER BAG BEGIVENHEDERNE

Indhold iøvrigt:

POLITISK UDRENSNING PÅ
LINDØ-VÆRFTET.....side 7

OM KRISEN.....side 8

KINA I FN..

SLAGTERIARBEJDE
FORSØGT SMI
FAGFORENING

Aalborg Universitetsbibliotek

53001123634

og krævede genansættelse af Henning Sørensen.

På et strejke-møde onsdag d. 8. december blev der flertal, 793 stemmer mod 718, for at afblæse strejken. Umiddelbart inden strejke-mødet havde et flertal i fællesklubben vedtaget, at arbejderne skulle holdes uvidende om, at arbejdspladser landet over alene i løbet af tirsdagen havde bedt om 500 indsamlingslister. DVS, at arbejderne ikke kunne tage stilling for eller imod fortsat strejke ud fra den faktiske situation. Men i stedet måtte tage stilling ud fra en af fællesklubben censureret og tilsløret situation.

De 186 skibsbyggere besluttede derefter at fortsætte strejken alene for at få Henning Sørensen genansat. Efter knapt en uges yderligere strejke, blev der på et strejke-møde blandt skibsbyggerne den 13. december flertal for at afblæse strejken. Den egentlige grund til strejkens afslutning var en trussel om sprængning af klubben og dermed en yderligere svækkelse af strejkefronten.

Da man derefter genoptog arbejdet, blev yderligere 10 af de aktive skibsbyggere fyret, heriblandt skibsbyggernes talsmand, Anton Kanstrup. Værftsledelsen havde dermed

fået skildt sig af med de skibsbyggere, som var gået i spidsen for bedre løn og arbejdsforhold.

Grønt lys for værftsledelsens provokationer

Baggrunden for værftsledelsens provokationer var en lønaftale indgået mellem værftsledelsen og smedeformand Hans Rasmussen. Skibsbyggerne havde til 1. juli opsagt den gældende priskurant (akkordpris-aftale), da der var utilfredshed både med priserne og aflønningsformen.

I stedet for at bakke skibsbyggerne op i deres krav, dikterede Hans Rasmussen skibsbyggerne en priskurant ved at slutte forlig med ledelsen hen over hovedet på skibsbyggerne. Derved havde Hans Rasmussen givet firmaet grønt lys for videre provokationer.

Skibsbyggerne udtrykte deres harm ved at demonstrere til den lokale smedeafdeling, hvis formand, Gunnar Næsborg, var medunderskriver på forliget. På afdelingsgeneralforsamlingen efter dette, blev formandens betretning nedstemt, og Henning Sørensen blev indvalgt i afdelingsbestyrelsen.

På en følgende ekstraordinær generalforsamling var Henning Sørensen opstillet som modkandidat til Gunnar Næsborg. Næsborg opnåede genvalg, men Henning Søren-

FORTSÆTTES side 17

SKIBSBYGGERNE HOLDER STREJKEMØDE

Socialdemokratiets opgave – at redde kapitalismen

Vi mærker det hver dag, hvordan lønnen rækker til mindre og mindre, hvordan slidet og slæbet på arbejdspladsen forøges. Få regner sig efterhånden sikre på at kunne beholde sit arbejde. Vi har set hvordan den ene industrivirksomhed efter den anden lukker eller indskrænker produktionen. Arbejdsløsheden stiger uge for uge og ligger langt over sidste års.

Nu har så den danske kapitalisme fået nye forretningsførere. En Socialdemokratisk regering og det villige SF, som vil komme med på råd. På grund af den udvikling der er igang -ikke bare her, men i hele den kapitalistiske verden - vil Socialdemokratiet komme på en yderst vanskelig opgave.

Hidtil har den Socialdemokratiske regering lagt skylden for udviklingen over på den forrige regering -og på udlandet.

Men bare en hurtig undersøgelse viser, at dette ikke er grunden.

Af alle de kapitalistiske lande, er det idag kun Sverige, Vesttyskland, Kanada og Japan, der har overskud på handelsbalancen -resten har, som Danmark, et betydeligt underskud. I Sverige, hvor der i årtier er ført Socialdemokratisk politik, er problemerne også store. Svenske virksomheder lukker i hundredevis og i skrivende stund går over 100.000 arbejdsløse -det største antal siden 30-erne.

Udviklingen herhjemme skyldes ikke den forrige regering -som også blot administrerede den kapitalistiske samfundsorden. Den skyldes heller ikke udlandet. Årsagen ligger i selve ud-

byttersamfundet, i kapitalismen.

Herhjemme har Socialdemokratiet altid levet højt under kapitalistisk højkonjunktur. Det så vi bl.a. i 50-erne og i første halvdel af 60-erne, hvor de med ubetydelige reformer kunne styrke deres indflydelse i arbejderklassen.

Men på det sidste har billedet vendt. Samtidig med at industrien står overfor økonomiske vanskeligheder, bliver Socialdemokratiet nød til at gå længere og længere til højre. For hvem skal betale erhvervslivet ud af vanskelighederne: Det skal arbejderklassen.

Socialdemokratiets politik er lagt an på, at den krise kapitalen står overfor, skal lægges over på arbejdernes skuldre gennem pres på lønningerne, prisforhøjelser, skatteforhøjelser og arbejdsløshed.

Lad os kort se på denne politik. Der er kapitalmarkedsrådet som Krag og Co. vil oprette i nært samarbejde med bankkapitalen og industrirådet (gennem Finansierings-instituttet). Formålet er

at stille penge til rådighed især for den betrængte eksportindustri. Og pengene som dette råd skal arbejde med -hvor skal de komme fra? Fra forhøjelse af skatterne efter perspektivplanens retningslinjer. Men først og fremmest skal kapitalen drives ind ved gennemførelse af Socialdemokratiets og LO's svindelnummer om "økonomisk demokrati". (se nærmere i Arbejderbladet nr 5-1971).

Drøftelserne mellem regering og erhvervsliv, om hvordan pengene til industrien bedst hives ud af arbejderklassen, er allerede langt fremskredne. Nu mangler vi blot, at Socialdemokratiet og LO sætter en større kampagne igang overfor arbejderklassen, om "det stærke samfund", -samfundet hvor klassekampen søges erstattet med "et åbent samarbejde mellem det offentlige, kapitalmarkedets institutioner, erhvervene og lønmodtagerne" (Krag i Folketinget 19-10-1971). Et samarbejde som kun har ét formål, nemlig at redde det nuværende udbyttersamfund.

Det skridt som tydeligst viser hvor alvorlig situationen er herhjemme, er regeringens gennemførelse af en importtold. USA har allerede grebet til dette middel. Det viser, at i en krisesituation slår kapitalisterne først og fremmest vagt om deres egne markeder, og skyder vanskelighederne over

på hinanden. USAs og Danmarks importtold er blot en forsmag på den handelskrig som på kortere eller længere sigt er uundgåelig.

Formålet med den danske importtold er naturligvis at styrke de hjemlige kapitalister overfor konkurrence fra udlandet. Importen skal efter planen formindskes og betalingsunderskuddet bringes ned. Regeringen har på vanlig vis holdt industrien skadesløs overfor de forøgede udgifter i forbindelse med importtolden. Som kompensation kan industrien nu afskrive 40% årligt på maskiner og inventar, mod før 30%. Resultatet bliver altså, at importtolden vil resultere i højere varepriser -til skade for arbejderklassen. Inflationen vil få endnu en tand, og konkurrenceevnen overfor udlandet vil på bare lidt længere sigt blive yderligere forringet.

Socialdemokratiets forsøg på at redde kapitalismen er en håbløs opgave. For at forstå hvorfor de foranstaltninger der nu gennemføres af Socialdemokratiet, i sidste ende kun vil forstærke kapitalismens krise, vil vi se på hvilke problemer regeringen står overfor -og se på hvor alvorlig situationen er herhjemme

Danmark overfor krisen

Højkonjunktur og inflation

Et af kapitalismens kendetegn, er den planløse investering i nyt produktions-udstyr, nye arbejdsbesparende maskiner, der kan sikre større salg og dermed større profit end konkurrenten.

I 50-erne og især i første halvdel af 60-erne investerede danske kapitalister ivrigt, og produktionskapaciteten blev sat kraftigt i vejret. Alene i første halvdel af 60-erne fordobledes industriens investeringer i udvidelse af produktionsapparatet. Pengene til disse investeringer kom dels gennem den direkte udbytning

af arbejderklassen, dels gennem lån, først og fremmest i de hjemlige pengeinstitutter (der som bekendt investerer og driver forretning med en del af den merværdi arbejderklassen skaber). Kapitalisterne, som regnede med fortsat højkonjunktur, ventede naturligvis, at disse penge ville komme igen mange gange gennem højere produktion og salg.

Men sådan skulle det ikke gå.

Den kraftige og planløse investeringspolitik medførte flere ting: For det første, at importen af produktionsudstyr og råmaterialer steg kraftigt, og skabte underskud på handelsba-

lancen. Og for det andet, at de store udgifter til nyinvesteringer skulle dækkes ind -det skete på sædvanlig vis, ved at presse lønningerne, ved rationalisering og kraftige prisforhøjelser. Alene siden 1963 er priserne på forbrugsvarer steget med 60%. Det blev arbejderklassen der måtte betale for kapitalisternes store investeringer.

Resultatet blev, som vi har set, at kapitalismens trofaste følgesvend, inflationen, begyndte at løbe hurtigt. Dette igen medførte afsætningsvanskeligheder i udlandet, hvor danske varer, på grund af de høje priser, fik sværere ved at klare sig i konkurrencen.

Afsætningsvanskeligheder

VKR-regeringen var klar over, at inflationen måtte dæmpes ned. Den forsøgte sig med den såkaldte indkomstpolitik. Investeringerne skulle dæmpes ved kreditstramning -og højere skatter skulle nedsætte forbruget. Dette ville naturligvis medføre en vis arbejdsløshed -men en sådan arbejdsløshed ville give større muligheder for at trykke lønningerne. Alt i alt skulle resultatet altså efter de borgerlige økonomers teorier blive, at kapitalisternes omkostninger blev bragt ned, og inflationen bremseset.

Men de vanskeligere lånemuligheder fik renten til at ryge i vejret, og det påvirkede hele omkostnings -og prisniveauet i opadgående retning.

Under kreditstramningens 2 første år, måtte de svageste industrivirksomheder begrænse deres investeringer -mange blev tvunget ud i en vanskelig økonomisk situation. De stærkere virksomheder kunne udnytte lånemulighederne andre steder, først og fremmest i udlandet, hvor lånemulighederne sidst i 60-erne endnu var gode. Ligeledes blev leverandør-kreditter i ind-og udland udnyttet i stigende grad.

Dette fik naturligvis underkuddet på betalings -og handelsbalancen til at vokse end-

nu mere. Det voksede fra ca 2 milliarder i 1967 til ca 5 milliarder kr i 1971. Som vi alle ved, er bl.a. det voksende underskud på betalingsbalancen blevet brugt som påskud til at drive skatterne i vejret. Fra i 1962 at udgøre 29% af nationalproduktet, steg skattetrykket i 1970 til 46% af nationalproduktet. Heller ikke priserne holdt op med at stige. Kapitalisternes stigende omkostninger skulle jo stadig dækkes ind. Det gik ikke efter planen. Inflationen blev ikke standset, og det blev sværere og sværere at sælge varerne i udlandet.

Likviditetskrise

Men nu var det ikke alene i udlandet der var afsætningsvanskeligheder. Også salget på det hjemlige marked svigtede. Produktionsapparatet var udvidet kraftigt, mens arbejderklassen fik færre og færre penge mellem hænderne. Og det er netop den uløselige modsætning i kapitalismen, som ingen reformer i langden kan løse.

Alt tyder på, at vi nu er nået

dertil hærhjemme, hvor produktionskapaciteten er større end mulighederne for at afsætte varerne. De penge der skulle til for at sikre nye investeringer, og til at betale de gamle lån og kreditter tilbage, kom ikke ind i tilstrækkelig mængde. Det har ført til et fald i den årlige produktionstilvækst fra 3-5% i 60-erne til 1% i 1971.

Den begyndende overproduktionskrise har især givet sig udtryk i 1971. Antallet af virksomheder der sidste år var tvunget til at lukke eller indskrænke produktionen, var det største siden krigen. Igen er det arbejderklassen der må holde for ved arbejdsløshed og usikre arbejdsforhold.

Overproduktionskrisen er samtidig slået over i en likviditetskrise, hvor manglen på kapital er blevet akut, for en række større firmaer her og i udlandet.

Industriens langfristede gæld voksede $2\frac{1}{2}$ gang fra 1959 til 1969. Den kortfristede gæld voksede endnu hurtigere. En undersøgelse foretaget af Finansierings-instituttet for industri og håndværk, viser, at 60% af pengene til nyinvesteringer i produktionsredskaber i 1970 kom gennem optagelse af faste lån - samt at 92% af stigningen i industriens omsætning blev finansieret ved forøgelse af den kortfristede gæld.

Den valutakrise der rystede den kapitalistiske verden i 1971, har yderligere forværret likviditeten i den hjemlige industri.

Lad os se på hvordan: I løbet af 60-erne strømmede knapt 50 milliarder Dollar til Europa. De såkaldte Euro-Dollar. Disse Euro-Dollar har været uundværlige også for det danske erhvervsliv. En stor del af de lån der er blevet taget i udlandet har nemlig netop været i disse Euro-Dollar, som hidtil havde været den mest stabile valuta.

I 1971 blev Dollarens stilling som internationalt betalingsmiddel alvorligt forværret - og alt tyder på, at denne udvikling endnu ikke har toppet (Arbejderbladet nr. 5 og 7, 1971). I en sådan situation er der

tendens til at kræve lån og kreditter tilbagebetalt så hurtigt som muligt - inden kursen synker yderligere. Samtidig bliver lånemulighederne dårligere. Danmarks kortfristede gæld til udlandet er idag 13 milliarder kr, hvoraf den største del i værste fald vil forfalde til betaling inden 1 år. Det giver et billede af hvor alvorlig situationen er for kapitalen, og hvor hårdt et sammenbrud på det internationale penge- og lånemarked vil ramme dansk kapital.

Også erhvervslivet bedømmer situationen yderst alvorligt. Den 20. okt. 1971 skrev underdirektøren i Industrirådet, Sven Gade, i Politiken, at situationen i den danske økonomi, bedst kan betegnes som stagflation. Det er udtrykket for en situation, hvor der på samme tid er prisstigninger og inflation, stort betalingsunderskud overfor udlandet, stagnerende produktion og voksende arbejdsløshed.

Og ikke blot ser vi denne situation i Danmark, vi ser den idag i hele den kapitalistiske verden.

Der er således intet der tyder på, at den krise der idag er under udvikling, vil blive afbrudt og vende sig til en ny periode med højkonjunktur.

Socialdemokratiet kan ikke forhindre krisen

Det er denne udvikling den Socialdemokratiske regering idag står overfor. Som vi har set, er det ikke opstået på grund af VKR-regeringens politik - eller på grund af udlandet, som Krag og Co hævder. Den skyldes derimod de uløselige modsætninger i hele det rådne kapitalistiske røversamfund.

Socialdemokratiet vil ikke med reformer kunne afværge udviklingen. Dets politiske teori, om den krisefri kapitalisme vil bryde sammen. Dets indflydelse i arbejderklassen vil blive stadig mindre.

Politisk udrensning på Lindø-værftet

På grund af den begyndende krise bliver det mere og mere almindeligt at fyre de folk, der tillader sig at åbne munden på arbejdspladsen.

Skibsbygger Henning Larsen på Lindøværftet er også blevet fyret.

Han er medlem af Den Faglige Gruppe i Odense, som i flere år har uddelt løbesedler på Lindø. Løbesedlerne har både afsløret forhold på værftet og i fagbevægelsen.

I forbindelse med ulykken på værftet den 15. marts 1971 (hvor 2 mand blev dræbt og 11 kvæstet) afholdt Den Faglige Gruppe et møde i Odense. Henning Larsen bød velkommen til omkring 150 mennesker med en redegørelse for mødets formål

og omstændighederne omkring ulykken. Hans konklusion var: "Det synes mildt at betegne ulykken den 15. marts som uagtsomt manddrab".

Den 1. november, en måned efter dette møde - var han fyret. Fyringsgrundlaget: "for mange forsømmelser og urigtige oplysninger over for mester i forbindelse med frihed", var åbenlyst falsk og konstrueret til lejligheden.

Tillidsmandens kommentar til dette var: "Man kan s'gu ikke anklage værftet for uagtsomt manddrab og håbe at slippe godt fra det".

Henning Larsens afskedigelse var selvforskyldt - mente både tillidsmanden og Odense afd. af DS&MF. De ville ikke røre en finger for at støtte ham. Tværtimod kom han i karantæne og fik ikke understøttelse af fagforeningen.

STRASSBOURG-TESERNE

Erfaringer

fra den økonomiske kamp

Strassbourgteserne fra Røde Faglige Internationale, 1929.

På arbejdspladserne vokser oppositionen mod LO's samarbejdspolitik med arbejdskøberne. Flere og flere arbejdspladser tvinges til at tage kampen op uden om det faglige apparat - tvinges til at stå på egne ben.

Hvordan skal denne kamp organiseres, hvis den skal føre til resultat?

Strassbourgteserne tager disse og mange andre spørgsmål op udfra de rige erfaringer, arbejdere fik i det fagoppositionelle arbejde i 20-erne.

Spørgsmålet om arbejdernes egen strejkeledelse - om hvor-

dan de vilde strejker forberedes. Det er ligeså aktuelt i dag som dengang.

ARBEJDERBLADET har oversat Strassbourgteserne. Køb dem - og brug dem i det politiske arbejde.

PRIS 1,00 KR.

OM KRISEN

Det var sidst i august 1971, at Nixon regeringen begyndte at lancere USA's "nye økonomiske politik". Formålet skulle være at rette op på USA's katastrofale betalingsbalance-underskud, og genrejse tilliden til dollaren. Udenlandske banker skulle ikke for en tid kunne omveksle deres store dollarbeholdninger med guld -og USA indførte en 10% importtold.

Formålet med disse foranstaltninger var at styrke den amerikanske monopolkapital i kampen om markederne, og samtidig svække de andre landes konkurrenceevne. På den måde skulle USA's betalingsunderskud bringes ud af verden, uden at devaluere dollaren.

"Lad mig forsikre om", sagde Nixon på en pressekonference d. 15. aug. 1971, "der bliver ikke talt om en devaluering af dollaren". Samtidig krævede Nixon, at de andre kapitalistiske lande skulle revaluere (opskrive) deres valutaer.

Denne politik, som gik ud på at lade de andre lande betale USA ud af krisen, vakte forbittret modstand i de 6 EEC-lande, samt i Storbritannien, Sverige, Japan og Canada. Disse lande krævede i "de ti's klub" en devaluering af dollaren, samt at USA ophævede sin importtold. Importtolden, som USA havde indført for at undgå en devaluering af dollaren, svækkede nemlig de andre kapitalistiske landes konkurrencemuligheder. "De ti" holdt tre konferencer fra september til november 1971, uden at nå til nogen enighed. Ingen ville bøje sig for USA's krav.

Men Nixons "nye økonomiske politik" fejlede totalt. Tilliden til dollaren blev mindre og mindre, og i 3. kvartal af 1971 steg USA's betalingsbalance-un-

derskud til 9.300 millioner Dollar. Det er det højeste i USA's historie og mere end det dobbelte af underskuddet i 1970.

Dette tvang Nixon til at bøje sig, og tage beslutning om at devaluere dollaren med 7,89% i forhold til guld. Desuden lovede han, at USA ville ophæve 10% importtolden. Dette skete på et møde i "de ti" d. 18. dec. 1971.

Men også de andre kapitalistiske lande måtte gøre en del indrømmelser. De gik med til forskellige grader af opskrivning af deres valutaer i forhold til dollaren.

Hvorfor nu disse indrømmelser? Det skyldes givet angst for, at en skarpelse af forholdet til USA og forhandlingernes langvarige dødvande, skulle blive ugunstig for alle parter. Trods alt er man jo i samme båd, og de andre kapitalistiske lande er selv ude i økonomiske vanskeligheder. Stillet overfor udsigten til en større international krise, valgte man et midlertidigt kompromis.

Udviklingen efter "de ti's" beslutninger, har vist, at modsætningsforholdet mellem USA og de andre kapitalistiske lande er blevet endnu mere skærpet. Mødet kunne ikke tage nogen beslutning om dollarens omvekselighed med guld. Heller ikke problemet med de 50.000 til 60.000 millioner "Eurodollar" -som udløste valutakrisen- blev der fundet en løsning på. Efter beslutningen om dollarens devaluering, har USA lagt endnu mere pres på de andre lande, og har direkte truet med at forsinke den formelle vedtagelse i kongressen, hvis ikke et krav om "smidighed" i handelsforbindelserne blev løst først. Disse "justeringer" i handelsaftalerne skulle bl.a. gå ud på en

sænkning af EEC-landenes told-
tariffer overfor varer fra USA.

Kort sagt, EEC-landene skal gå
med til at styrke USA's stil-
ling i Europa, til gengæld for
importtoldens bortfald. F.eks.
krævede USA ved årsskiftet 1971
-72, at EEC-landene skulle op-
lagre 10% af deres egen hvede-
høst, og så istedet importere
hveden toldfrit fra USA. Dette
har naturligvis vakt stor mod-
stand i EEC-landene.

Samtidig har USA krævet at NATO
landene, altså heriblandt Dan-
mark, skal betale en større
del af udgifterne i forbindel-

se med amerikanske troppers
stationering i Europa.

På trods af beslutningerne om
valutajusteringerne -og netop
med disse som påskud- lægger
USA endnu mere pres på de andre
kapitalistiske lande, for at
få dem til at hjælpe sig ud af
finanskrisen.

Som udviklingen i kapitalismen
skrider frem, vil kampen mellem
USA, som er en imperialistisk
stormagt i nedgang, og de an-
dre kapitalistiske lande, om
afsætning og markeder blive
endnu skarpere i den kommende
tid.

J.V. STALIN om KRISEN

Vi gengiver her et kapitel fra Stalin's skrift "Socialismens øko-
nomiske problemer i USSR", som var en samling diskussionsindlæg
i den økonomiske debat i Sovjetunionen i 1952. Stalin gik i det-
te skrift til angreb på de fejlagtige ideer, der allerede på det
tidspunkt var dukket op i Sovjetunionens Kommunistiske Parti.
Men Stalin kritiserer ikke bare disse ideer, han giver også en
løsning på de problemer der diskuteres.

I det efterfølgende kapitel viser Stalin, hvorledes de kapitali-
stiske landes ujævne udvikling og deres kamp om markederne fører
til krig mellem imperialistiske lande og blokke.

Den 2. Verdenskrig resulterede i, at USA blev verdensimperialismens
ubestridte leder, mens Japan og Tyskland forvandlede sig til anden-
rangs magter. Stalin mener imidlertid, at de to sidste stater med
sikkerhed igen vil rejse sig, og blive farlige konkurrenter for USA.
Idag, især på baggrund af valutakrisen, kan vi kun konstatere rig-
tigheden i Stalins analyse.

Japan er for alvor begyndt at fortrænge USA i Sydøst-Asien, og
Tyskland er blevet USA's værste konkurrent i Europa.

6. Spørgsmålet om uundgåeligheden af krige mellem de kapitalistiske lande

Nogle kammerater hævder, at krige mellem de kapitalistiske lande er hørt op med at være uundgåelige i kraft af de nye internationale betingelser, der har udviklet sig efter den anden verdenskrig. De finder, at modsætningerne mellem socialismens lejr og kapitalismens lejr er stærkere end modsætningerne mellem de kapitalistiske lande, at Amerikas forenede Stater har underlagt sig de andre kapitalistiske lande i tilstrækkelig grad til, at de ikke vil lade dem føre krig indbyrdes og svække hinanden, at kapitalismens førende folk er tilstrækkeligt belært af erfaringerne fra to verdenskrige, som tilføjede hele den kapitalistiske verden alvorlig skade, til ikke at tillade sig påny at trække kapitalistiske lande ud i indbyrdes krig, — at krige mellem de kapitalistiske lande i betragtning af alt dette er hørt op med at være uundgåelige.

Disse kammerater tager fejl. De ser de ydre fænomener, der spiller i overfladen, men de ser ikke de dybe kræfter, som, selvom de endnu virker i det skjulte, dog vil blive bestemmende for begivenhedernes gang.

I det ydre står alting tilsyneladende »godt« til: Amerikas forenede Stater har fået krammet på Vesteuropa, Japan og andre kapitalistiske lande; Tyskland (det vestlige), England, Frankrig, Italien og Japan, der er kommet i klørne på USA, udfører lydigt USA's befalinger. Men det ville være urigtigt, hvis man troede, at denne »gode tilstand« kan bevares »til evig tid«, at disse lande ubegrænset vil finde sig i Amerikas forenede Staters herredømme og undertrykkelse, at de ikke vil gøre forsøg på at gøre sig fri af det amerikanske åg og slå ind på den selvstændige udviklings vej.

Lad os først og fremmest tage England og Frankrig. Der er ingen tvivl om, at disse lande er imperialistiske. Der er ingen tvivl om, at billige råstoffer og sikre afsætningsmarkeder har førsteangs betydning for dem. Kan man antage, at de ubegrænset vil finde sig i den nuværende situation, hvor amerikanerne benytter sig af deres »bistand« i henhold til »Marshallplanen« til at sætte sig fast i Englands og Frankrigs økonomi og søger at forvandle den til et vedhæng på Amerikas forenede Staters økonomi, når den amerikanske kapital bemægtiger sig råstofferne og afsætningsmarkederne i Englands og Frankrigs kolonier og derved bereder de engelske og franske kapitalisters høje profitter en katastrofe? Ville det ikke være rigtigere, hvis man siger, at det kapitalistiske England, og dernæst det kapitalistiske Frankrig

til syvende og sidst vil blive nødsaget til at løsrive sig fra USA's omklamring og tage en konflikt med USA for at sikre sig en selvstændig stilling og, naturligvis, høje profitter?

Lad os gå over til de besejrede hovedlande, til Tyskland (det vestlige) og Japan. Disse lande frister nu en kummerlig tilværelse under den amerikanske imperialismes hæl. Deres industri og landbrug, deres handel, deres uden- og indenrigspolitik, hele deres tilværelse er lagt i lænker af det amerikanske okkupations»styre«. Men disse lande var jo endnu i går store imperialistiske magter, som rystede grundvolden under Englands, USA's og Frankrig herredømme i Europa og Asien. At tro på, at disse lande ikke vil gøre forsøg på atter at komme på fode, bryde USA's »styre« og slå ind på en selvstændig udviklings vej — det vil sige det samme som at tro på mirakler.

Man siger, at modsætningerne mellem kapitalismen og socialismen er stærkere end modsætningerne mellem de kapitalistiske lande. Teoretisk er dette naturligvis rigtigt. Det er rigtigt, ikke blot nu, for øjeblikket — det var også rigtigt forud for den anden verdenskrig. Og dette forstod de kapitalistiske landes ledere mere eller mindre. Og alligevel begyndte den anden verdenskrig ikke med en krig mod USSR, men med en krig mellem kapitalistiske lande. Hvorfor? For det første fordi en krig mod USSR som socialismens land er farligere for kapitalismen end en krig mellem kapitalistiske lande; thi mens en krig mellem kapitalistiske lande blot rejser spørgsmålet om de og de kapitalistiske landes overherredømme over andre kapitalistiske lande, så må en krig med USSR uvægerlig rejse spørgsmålet om selve kapitalismens eksistens. For det andet fordi kapitalisterne selvom de nok i »propaganda«øjemed råber op om Sovjetunionens aggressivitet, dog ikke selv tror på dens aggressivitet, ef-

tersom de regner med Sovjetunionens fredspolitik og ved, at Sovjetunionen ikke overfalder de kapitalistiske lande.

Efter den første verdenskrig regnede man også med, at Tyskland definitivt var sat ud af spillet, akkurat ligesom nogle kammerater nu tror, at Japan og Tyskland definitivt er sat ud af spillet. Også dengang talte man vidt og bredt i pressen om, at Amerikas forenede Stater havde fået krammet på Europa, at Tyskland ikke mere kunne komme på fode, at der fra nu af ikke mere skulle være krige mellem de kapitalistiske lande. Men trods dette rejste Tyskland sig og kom på fode som stormagt i løbet af 15—20 år efter sit nederlag, gjorde sig fri af åget og slog ind på en selvstændig udviklings vej. Det er i denne forbindelse karakteristisk, at det ikke var nogen andre end netop England og Amerikas forenede Stater, der hjalp Tyskland med at rejse sig økonomisk og med at hæve dets militært-økonomiske potentiell. Naturligvis havde USA og England, da de hjalp Tyskland med at rejse sig økonomisk, i sinde at dirigere det genrejste Tyskland mod Sovjetunionen og benytte det mod socialismens land. Imidlertid rettede Tyskland i første række sine kræfter mod den engelsk-fransk-amerikanske blok. Og da Hitlertyskland erklærede Sovjetunionen krig, sluttede den engelsk-fransk-amerikanske blok sig ikke til Hitlertyskland, men var tværtimod nødt til at gå i koalition med USSR mod Hitlertyskland.

De kapitalistiske landes kamp om markederne og deres ønske om at kvæle deres konkurrenter viste sig altså i praksis at være stærkere end modsætningerne mellem kapitalismens lejr og socialismens lejr.

Man kan spørge, hvilken garanti der er mod, at Tyskland og Japan atter kommer på fode, mod at de vil prøve at gøre sig fri af det amerikanske åg og begynde at leve deres eget selvstændige liv? Jeg mener ikke, at der er nogen sådanne garantier.

Men deraf følger, at uundgåeligheden af krige mellem de kapitalistiske lande står ved magt.

Man siger, at Lenins tese om, at imperialismen uundgåelig afføder krige, må anses for forældet, for så vidt som der i vore dage er fremvokset magtfulde, folkelige kræfter, der træder op til forsvar for freden, mod en ny verdenskrig. Dette er ikke rigtigt.

FORTSÆTTES side 27

INDIENS ANGREBSKRIG MOD PAKISTAN

Krigen mellem Indien og Pakistan er det foreløbige højdepunkt i begivenhederne på den indiske halvø. Modsætningerne har udviklet sig på flere planer - mellem Øst- og Vestpakistan, mellem Pakistan og Indien, mellem Indien og Kina etc. - og under imperialiststaterne USA og Sovjetunionens aktive medvirken.

Begivenhederne er komplicerede, og det bliver naturligvis ikke lettere at tage stilling til det der sker, når vor hjemlige dagspresse fra Land og Folk til det berlingske hus samstemmende giver et fordrejet og énsidigt billede af virkeligheden. Det er her et gennemgående træk, at Indira Gandhi præsenteres som en ren fredsel, der yder uselvsk støtte til "frihedskæmperen" Mujibur Rahman, medens skurkens rolle indtages af Pakistan med Kina i baggrunden.

Fra det svenske marxistisk-leninistiske blad, Proletären, nr. 12 1971, bringer vi nedenstående artikel, der gør rede for optakten til, og hvad der ligger bag begivenhederne. Artiklen er skrevet før den 3. december, da Indien angreb Pakistan, men selvom den er mere end en måned gammel, er den ingenlunde forældet. Hvad der er sket i tiden derefter bekræfter rigtigheden i Proletärens analyse.

Vi har set, hvordan den indiske imperialism (pumpet op og støttet af Sovjetunionen) har øvet åben aggression mod Pakistan, besat Østpakistan og indsat et marionetregime, der skal rette landet til for en indisk udbytning. Indiens holdning overfor den slagne modstander bliver stadig mere selvbevidst og aggressiv, og i den resterende del af Pakistan er militærdiktatoren Yahya Khan blevet udskiftet med den mere behændige politiker Zulfikar Ali Bhutto. Bhutto skal som repræsentant for først og fremmest den pakistanske storkapital prøve at få det bedst mulige ud af den nye ugunstige situation. Han skal dæmme op for den utilfredshed og uro, der efter krigsnederlaget råder i den vestpakistanske befolkning, og derfor foretager han bl.a. nogle nationaliseringer, som en pakistansk bankmand karakteriserede således: "Regeringen har besluttet at overtage arbejdet men ikke profitten". (Information 5/1 72).

Sovjetunionen har på kortere sigt vundet terren i det imperialistiske kapløb med USA, som ikke har haft mulighed for at styre situationen. Sovjetunionen har, efter gennem længere tid at have bragt Indien i et afhængighedsforhold til sig, opnået en udvidelse af sin magtsfære. Men samtidig har sovjetlederne vist, at de ikke skyr noget middel, når det gælder om at styrke deres lands

stilling som stormagt. Det har afsløret, at deres tale om socialisme kun er et dække for at føre og støtte renlivet imperialistisk politik.

Vi bringer artiklen med enkelte uvæsentlige udeladelser:

År 1947 var Storbritannien blevet tvunget til at give formel selvstændighed til sin koloni, Indien, bl.a. på grund af et vist tryk fra USA, som selv ville indordne området i sin imperialistiske sfære. I overensstemmelse med den gamle herskerregel "del og hersk" besluttede englænderne, at området skulle deles i to lande, Indien og Pakistan. Til at gennemtvinge dette samarbejdede de med og ydede støtte til de muhamedanske godsejere. Disse var nemlig interesserode i at forsvare sine klasse-interesser imod den fremvoksende kapitalistklasse i Indien, som var overvejende hinduistisk. Følgelig oprettedes de to stater på religiøs basis.

Det hinduistiske bourgeoisie modsatte sig konsekvent en deling, og da den indiske nationalistleder, Gandhi, akcepterede briternes og de muhamedanske godsejeres planer, blev han myrdet. For det hinduistiske bourgeoisie indebar delingen, at vigtige råvarekilder tabtes, f.eks. bomuldsspinderierne i Calcutta-området. Indiens politik mod Pakistan har derfor altid været aggressivt ekspansionistisk, og i et par tilfælde har Indien grebet til våben for at udvide sit territorium på Pakistans bekostning (Kashmir). Derfor afviste Indien i 1959 også et pakistansk tilbud om forsvarspagt vendt imod Kina.

Religionen — et uholdbart grundlag for delingen

Det meget uholdbare grundlag for delingen, religionen, har afsløret sig med al ønskelig tydelighed for Pakistans vedkommende. For det første dets geografi: to dele, Vest- og Østpakistan, adskildt af ca. 1.600 km indisk territorium. For det andet klassesostrukturen: en feudalklasse for nedadgående og et opadgående men svagt bourgeoisie, begge ude af stand til at

lede landet. I dette tomrum har militæret, Pakistans stærkeste gruppering, grebet ind og har tiltaget sig magten.

Under militærdiktaturets ledelse har landet gennemgået en økonomisk udvikling, der har frembragt et nationalt storbourgeois, delvis forbundet med militæret. Dette storbourgeois består af et meget snævert lag: 20 familier kontrollerer 66% af industrien, 80% af bankerne og 97% af forsikringsvæsenet. Storbourgeoisiet, som er fremvokset under beskyttelse af det af feudalklassen udklækkede militær, er fuldstændigt koncentreret i Vestpakistan, hvor også hele den industrielle udvikling har fundet sted.

Vestpakistans forhold til Østpakistan karakteriseres af imperialistisk udsugning: Østpakistan tegner sig for over halvdelen af befolkningen og betydeligt mere end halvdelen af eksportindtægterne, men må alligevel nøjes med betydeligt mindre end halvdelen af indkomsterne. Den overvejende del af investeringer, både egne og sådanne som sker ved u-hjælp, er blevet koncentreret til Vestpakistan, som dels har kunnet udvide en højere indkomst pr. indbygger end Østpakistan, men fremforalt en styrkelse af borgerklassen.

Ud af disse forhold er der fremvokset en national modsætning mellem Vest- og Østpakistan. Det østpakistanske — meget uudviklede — bourgeoisie ser det som sin eneste chance for at vokse, at Østpakistan bliver økonomisk selvstændigt i forhold til Vestpakistan, hvad dets storbourgeois naturligvis aldrig kan acceptere. Folket i Østpakistan står som følge af det økonomiske og politiske system i meget skarp modsætning til overklassen i Vestpakistan og vil derfor spontant

støtte bevægelser, som vender sig mod denne overklasse.

Da derfor det østpakistanske småbourgeoisie organiserede sig i et parti, Awami Ligaen, var det kun naturligt, at dette parti vandt en overvældende sejr i Østpakistan ved valgene i december 1970. Modsætningen og hadet til overklassen og den centrale administration i Vestpakistan udviklede sig yderligere som følge af den ligegyldighed, militærjuntaen udviste under den voldsomme oversvømmelseskatastrofe i Østpakistan en måned før valget. På Awami-Ligaens program fandtes en vidtgående, i praksis fuldstændig, selvstændighed for Østpakistan. Det vestpakistanske bourgeois parti, det pakistanske folkeparti, som i sagens natur modsatte sig en sådan udvikling, formåede 1. marts 1971 at få militærdiktatoren Yahya Khan til at udskyde indkaldelsen af parlamentet.

I mellemtiden transporteredes tropper til Østpakistan. Awami-Ligaen og dens leder Mujibur Rahman proklamerede da generalstrejke, overtog administrationen og tvang embedsmændene til at aflægge en ny troskabsed og udskifte flaget, samtidig med at de vendte sig til folket med indtrængende opfordringer til at udvise "ro og beherskelse", opfordringer, som kun delvis blev efterlevet af den entusiastiske men uorganiserede og ubevæbnede befolkning.

Den 25. marts gik de vestpakistanske tropper til angreb for at knuse oprøret. Mujibur Rahman fængsledes, Awami-Ligaen flygtede til Indien, og befolkningen udsattes for en heftig terror. Trods den massive tilslutning selvstændighedsprogrammet havde fået ved valget, lykkedes det Yahya Khan - med et i forhold til Østpakistans befolkning relativt lille antal soldater - hurtigt at undertrykke oppositionen. Den eneste egentlig organiserede modstand de vestpakistanske tropper mødte - eftersom Awami-Ligaen på borgerlig vis ikke havde villet bevæbne masserne - var indiske kommandosoldater.

Yahya Khan - manden der i sine nationalistiske bestræbelser udløste kræfter, som i denne situation gjorde ham til en stødpude mod imperialismen.

Så tidligt som den 27. marts, den 30. marts og den 2. april protesterede Pakistans regering mod den indiske indblanding. Den 2. april beskød et indisk krigsfartøj et pakistansk handelsskib i internationalt farvand. Selvfølgelig tilbageviste Indien beskyldningerne om indblanding, men Indira Ghandi kunne alligevel ikke benægte, at hun havde trukket 6 hærdivisioner frem til den østpakistanske grænse. I et officielt kommuniké forklarede den indiske regering, at "forandringer i Pakistans indre må, af geografiske årsager, påvirke Indiens sikkerhed". Og den 30. marts rapporterede pressebureauet AP, at "Washington, Moskva og New Delhi havde indledt diskussioner om fælles forholdsregler overfor Østpakistan".

FRA AT HAVE DREJET SIG OM EN NATIONAL MODSÆTNING

MELLEM VEST- OG ØSTPAKISTAN
BLIVER SPØRGSMÅLET LØFTET OP PÅ
ET HØJERE NIVEAU, HVOR DE
IMPERIALISTISKE STATER
AMBITIONER

UDGØR DEN ENDE SIDE I
HOVEDMODSÆTNINGEN.

Som det er nævnt ovenfor, har det indiske bourgeoisie altid modsat sig et selvstændigt Pakistan og

også i et par tilfælde givet udtryk for det i praksis. Selvfølgelig er en borgerlig selvstændigheds-bevægelse et lykketræf for Indien til at slå hul på Pakistan. Repræsentanter for Awami-Ligaen, der nu har oprettet en "eksil-regering" i Indien, har også tilstået, at der forekommer samarbejde mellem dem og den indiske regering. (Bemærk at artiklen er skrevet før det åbenlyse indiske angreb på Pakistan, red.) Fælles for det indiske bourgeoisie og Awami-Ligaen (= det østpakistanske nationale småbourgeoisie) er modsætningen til det vestpakistanske storbourgeoisie og hadet til kommunismen (i flere tilfælde demonstreret af Mujibur Rahman, deraf hans uvilje mod at bevæbne masserne i Østpakistan).

"Disse folk må komme til fornuft. Kan de ikke se, at kun jeg kan redde Østpakistan fra kommunismen? Hvis de begynder at slås, vil jeg miste ledelsen inden nogle få år. Naxalitterne (marxister-leninisterne, red.) vil gå til handling."

(Rahman til tidsskriftet Far Eastern Economic Review, 17/71, før forhandlingerne med Yahya Khan)

Mujibur Rahman - "frihedskæmperen" der ville skabe frihed for det østpakistanske borgerskab til selv at udbytte den østpakistanske befolkning, og hvis parti i dag forretter quisling-tjeneste for den indiske besættelsesmagt.

Men Indien står ikke alene. Både USA og Sovjet har sine følehorn ude for at manipulere landene i Asien til en politik, som i sidste instans har sin brod rettet mod Kina.

Medens Indien efter 1948 opretholdt en alliancefri politik, lykkedes det USA efterhånden at få Pakistan sluttet til SEATO-pagten mod Kina. Dette stillede Indien i en vis modsætning til USA, en modsætning som Sovjet udnyttede. Det indiske militærapparat er i dag til 90% Sovjets værk.

Da Indien i 1962 angreb Kina forsøgte USA sig med en omlægning af sin hidtidige linie overfor Indien og sendte våben for 70 millioner dollars. Pakistan, som på grund af den stadige trussel fra Indien ville opretholde gode relationer til Kina mistede stadig mere begejstringen for samarbejdet indenfor SEATO, og 1964 smed Pakistan de amerikanske baser ud af landet. USA forsøgte at udøve indflydelse på Pakistan ved at fortsætte med at sælge våben til det, og samtidig tjente våbeneksportørerne selvfølgelig på våbenhandelen.

USA vandt hurtigt fodfæste i den indiske økonomi efter 1948 (Indien har i dag en gæld til USA på 40 milliarder svenske kroner) men politisk mest dominerende blev Sovjet. Indiens ønske om at forblive alliancefrit gjorde sig også gældende for Pakistans vedkommende, men da USA igennem SEATO-pagten omstødt dette ønske og leverede våben for en milliard dollars til Pakistan, så Indien ingen anden udvej end at nærme sig Sovjet, som da også taknemmeligt udfyldte det imperialistiske tomrum.

De sovjetiske våbenleverancer begyndte 1954. 1956 leverede Sovjet også et stålværk for 700 millioner svenske kroner. Så fast er Indien blevet knyttet til Sovjetunionen, at det nedlagde sin stemme i FN, da spørgsmålet om at kræddemærke Sovjets indmarch i Tjekkoslovakiet 1968 var til afstemning.

Selv om der råder modsætninger mellem USA og Sovjet i Asien i almindelighed og på den indiske halvø i særdeleshed, så er denne modsætning helt underordnet disse landes modsætning til Kina. USA's og Sovjets interesser for Indien og Pakistan er blevet afgjort og bliver afgjort af den modsætning. Sovjet begyndte at satse på Indien, USA på Pakistan. Da modsætningen mellem Indien og Kina udviklede sig, opdagede Pakistan, at dets bedste eksistens-garanti lå i at satse på venskab med Kina i stedet for på USA, som for sit vedkommende flyttede sine interesser over på Indien.

Flygtningenes rolle i propagandaspiilet

Der råder nu fuldstændig krigstilstand mellem Indien og Pakistan, med Indien som angriber. Til at begynde med forsøgte Indien at benægte sit angreb; da det var umuligt, forsøgte man i stedet at retfærdiggøre det.

I dette propagandaspil har flygtningene fået en vigtig rolle at spille. Det vestpakistaniske militærdiktators terroraktioner mod Østpakistan udløste en masseflugt over grænsen til Indien. Over 10 millioner østpakistanere er i dag samlede på den indiske side. Overfor det indiske parlament sagde Indira Gandhi i slutningen af november: "Til trods for at den pakistanske hær ikke er marcheret ind i vort land, må man betegne tilstrømningen af flygtninge til Indien som en slags invasion, der skaber en sikkerheds-trussel mod vort land". Ved andre lejligheder har Indien henvist til, at flygtningestrømmen på en dramatisk måde truer Indiens økonomi.

Lad os se nøjere på Indiens begrundelser for at angribe Pakistan.

Indira Gandhi - "freds-englen" der er til fals for den højstbydende imperialist, og som kaster folkene ud i krig for at tilfredsstille sin herres særlige ønsker og behov.

• Om Indien havde villet det, havde det været en smal sag, at standse flygtningene ved grænsen. Nu blev det ikke gjort - endnu ind i december fortsætter flygtningene i tusindtal at strømme over grænsen, et halvt år efter at Indien havde fastslået de skæbnesvangre konsekvenser for økonomien. Hvorfor tager Indien imod flygtningene? Af humanitære grunde og almindelig politisk retfærdighedssans? Næppe. Den indiske regerings tilsidesættelse af valgresultater med kommunistisk valgsejr, og dens hensynsløse undertrykkelse af dens egen befolkning, altfra ligegyldighed ved naturkatastrofer til massakrer ved jordbesættelser, osv, tyder ikke på nogen større interesse for folkets velfærd.

• FN har tilbudt at føre flygtningene tilbage og ved observationer på stedet sørge for, at der intet ondt skete dem. Tilbudet, som er akcepteret af Pakistan, blev afvist af Indien.

• Ifølge den indiske regering er forudsætningen for flygtningenes tilbagevenden, at der hersker ro og orden i Østpakistan - noget som Indien fra første færd efter bedste evne har saboteret gennem sin intervention.

Zulfikar Ali Bhutto - "opportunisten" der nu får lejlighed til at prøve sine evner i en situation, hvor det østpakistanske koloniområde er blevet revet ud af hænderne på det vestpakistanske borger-skab.

Indien har hele tiden fremstillet sig som militært truet af begivenhederne i Østpakistan. Men selv om Pakistan er militært veludrustet og for den sags skyld ikke ville have noget imod at underlægge sig Indien, så er Indien alligevel med sin fem gange større befolkning, sine 28 hærdivisioner og 700 flyvemaskiner en altfor overlegen fjende for Pakistan. I den hensigt at bede om hjælp overfor "angrebet fra Pakistan" begav Indira Gandhi sig på en rejse til USA og Vesteuropa (Sovjet var allerede klart). Efter tydeligvis at have fået garantier, begav hun sig hjem for at lade "Pakistan angribe".

Sovjets støtte til Indiens angrebskrig

Der råder ingen som helst tvivl om, at det drejer sig om en angrebskrig fra Indiens side mod Pakistan. Endvidere er det klart, at Indien heri støttes af i første række Sovjetunionen, men også - vil det snart vise sig - af USA. Begge imperialiststater håber herigennem at kunne forbedre sine positioner overfor Kina.

Den modsætning - Pakistans nationale selvstændighed (hvordan den nu end ser ud) mod imperialismens forsøg på at udvide sin sfære - må være den overordnede modsætning i denne krig. I den situation må vi altså være for Pakistans selvstændighed og enhed og imod imperialismens indtog i Østpakistan. Den linie har Kina indtaget, og den linie støtter det pakistanske Awami-parti (ikke at forveksle med ligaen, red.) og det østpakistanske kommunistparti.

En borgerlig demokratisk national revolution, som ikke betyder mere end at vestpakistanske imperialister byttes ud med andre, som har støtte fra et indlandsk bourgeoisi, er ingen progressiv udvikling, men en sejr for reaktionen.

Skulle en virkelig folkerejsning komme i stand i Østpakistan, der har som målsætning at afskaffe al imperialisme, støtter vi givetvis den.

Kinas indstilling har undret mange, eftersom den i den pro-imperialistiske presse fremstilles som en støtte i enhver henseende til militærdiktaturet i Pakistan.

Vi behøver ikke tvivle på Kinas indstilling. Havde separatistbevægelsen i Østpakistan været en folkerejsning mod al udenlandsk undertrykkelse, så havde den også fået al mulig støtte. Vi kan blot erindre om Kinas holdning til Frankrig. Kina støttede gaullistregimets politik for forholdsvis national uafhængighed (vendt mod USA-imperialismen), men så snart det stod klart, maj-juni 1968, at der eksisterede en virkelig massebevægelse, at ingen fransk eller udenlandsk reaktionær kraft virkelig kunne manipulere med den, da gav Kinas regering og folk sin helhjertede støtte til de franske massers kamp. Det samme vil ske, når det pakistanske folk tager kampen mod den reaktionære centralregering i sine hænder.

- = 0 = -

ÅLBORGSTREJKEN OG TILLIDS- MANDSREGLERNE fortsat fra side 2

sen fik en trediedel af stemmerne.

Da ledelsen besluttede at fyre tillidsmand Henning Sørensen, var man utvivlsomt klar over, at det ville betyde strejke. Spørgsmålet er, om værftet ikke har haft økonomisk interesse i at fremprovokere en strejke. I værftets kontrakt med israelske redere, som har tre frugt-skibe i ordre, er der indføjet en bestemmelse om, at rederne frafalder erstatningskrav, hvis leveringsfristen bliver overskredet på grund af arbejdsnedlæggelser.

Værftsledelsen havde netop forregnet sig med hensyn til leveringsfristen og for at undgå erstatningskrav, ønskede man at fremprovokere en strejke.

Strejkens forløb og afslutning kan værftsledelsen kun være tilfreds med. Foruden de økonomiske besparelser ved overskridelsen af leveringsfristen, fik man lejlighed til at skille sig af med 11 af de mere aktive skibsbyggere.

Samtidig blev det endnu en gang fastslået, at smedeforbundets ledelse med Hans Rasmussen i spidsen ikke er andet end en samling skruebrækere og håndlangere for arbejdsgivernes provokationer mod aktive arbejdere.

Tillidsmandsinstitutionen

Den kendsgerning, at tillidsmandsbeskyttelsen i gunstigste fald er 4 måneders løn værd, har fået mange til at tænke over værdien af og den rolle, tillidsmandsinstitutionen spiller.

Mange prøver at indsnævre det til et spørgsmål om tillidsmandens beskyttelse, men det kan fastslås, at kun en brøkdel af de politiske afskedigelser, der foretages på arbejdspladserne, rammer tillidsmænd. Den kendsgerning glemmer man tilsyneladende, hvis man skal se på de udtalelser,

PÅ DEN NYLIG AFHOLDTE KONGRES I USA'S STØRSTE FAGFORBUND, AFL-CIO, BLEV FORMANDEN GEORGE MEANY'S ÅRSLØN SAT OP FRA 70.000 TIL 90.000 DOLLARS - CA. 650.000 KR.
(Politiken, d. 21. nov. 1971)

DET HAR GIVET ANLEDNING TIL VISSE OVERVEJELSER HERHJEMME:

MÅR NU VI
HAR FÅET
DANMARK
GODT IND
I FÆLLES-
MARKEDET...
MON SÅ
IKKE JEG
KAN FÅ
MINE
85.000
UDBETALT
I D-MARK...

lelser, nogle skibsværfters forretningsudvalg har udsendt. Hvis man skal følge dem, er de 10 skibsbyggere, der blev fyret foruden Henning Sørensen, ikke engang omtale værd.

På Svendborg Skibsværft havde arbejderne allerede inden Ålborgstrejken diskuteret værdien af hele tillidsmandsinstitutionen. I en udtalelse vedtaget énstemmigt af tillidsmændene den 7. dec. 71 står bl.a. følgende:

"På trods af arbejdsgiverens brud på overenskomstens § 4, stk. 1, er afgørelsen i sagen nu flyttet fra Arbejdsretten til Den faglige Voldgift. Og selv om det kan se tilforladeligt ud, lurar der nu en overhængende fare for, at Henning Sørensen er på vej ud i mørket, og sker det, vil andre tillidsmænd godt kunne gøre deres regnskab op og overveje deres stilling. Det kan de iøvrigt gøre uanset udfaldet af denne sag.

Vi skal ikke gøre os til talsmænd for stemningerne på andre arbejdspladser, men med fornyet styrke, drøfter man nu mellem

STØTTEFOND

Støt ARBEJDERBLADET's politiske arbejde økonomisk.

Store og små bidrag er en værdifuld politisk håndsrækning.

GIRO 20019 - STØTTEFOND

kammeraterne her, værdien af hele tillidsmands-systemet."

Efter kendelsen i den faglige voldgift den 10. dec., hvor Henning Sørensen blev tilkendt 4 måneders løn og smedeforbundet 10.000 kr., blev samarbejdet med ledelsen afbrudt på en række arbejdspladser landet over.

På Svendborg Værft besluttede 8 tillidsmænd ud af 12 at træde tilbage. Dette skridt tog de andre værfters forretningsudvalg afstand fra på et møde i Odense den 14. december. Skridtet blev yderligere af arbejdsgiverne og fagbevægelsens øverste ledere betegnet som overilet og forhastet.

Erik Hansen, tillidsmand på B&W's værft og medlem af centralkomiteen i DKP:

"Det er vanvittigt, hvis vi gør det. Vi har kæmpet os til denne tillidsmands-institution, og vi må kæmpe videre for at forbedre den". (Ekstra Bladet 23/12 71)

Smedeformand Hans Rasmussen:

"...tillidsmændene gavner hverken deres kollegaer eller organisationerne ved at nedlægge deres hverv. Det er to generationers tillidsmands-system, der står på spil". (BT 22/12 71)

Direktør Svend Rasmussen, Jernsammenslutningen (BT 22/12 71):

"Vi kender værdien af tillidsmandsinstitutionen, vi akcepterer tillidsmandsbeskyttelsen ...

og direktør i arbejdsgiverforeningen, Schade-Poulsen, tilføjer:

"Arbejdsgiverne har en meget stor interesse i at bevare tillidsmands-institutionen, og tillidsmands-sagen fra Ålborg Værft er og kan ikke tages som udtryk for en ændret og negativ opfattelse. Tillidsmanden har en meget central position i samarbejds-bestræbelserne". ("Arbejdsgiveren" jan. 72).

Alle er de enige om, at tillidsmands-institutionen er noget værdifuldt, og Erik Hansen påstår tilmed, at arbejderne har tilkæmpet sig denne institution.

Erik Hansen kan efter vor opfattelse godt påstå, at han har kæmpet. Men så har han kæmpet på samme side som arbejdsgiverne og LO-ledelsen. De regler og bestemmelser, som udgør tillidsmands-

institutionen, er ikke et resultat af kamp, men resultatet af flere generationers velvillige samarbejde mellem socialdemokratiske faglige topledere og arbejdsgiverne.

Den nye situation på Svendborg Værft

Efter tillidsmændenes tilbage-træden fungerer klubarbejdet i store træk på følgende måde:

Er en eller flere arbejdere indenfor et klubområde utilfreds over et eller andet vedrørende arbejdsforholdene, besluttet det at afholde et klubmøde, når et på forhånd fastsat antal af arbejdskammeraterne går ind for dette.

Sagen forelægges på mødet af initiativtageren og hvis kravene eller klagerne vedtages, gør han ledelsen bekendt med dem. Han kan tage en arbejdskammerat med, der vælges på mødet. De har imidlertid kun beføjelser til den ene sag og intet andet, og samtidig tilstræber man, at det ikke bli-

FORTSÆTTES side 20

Under overskriften INGEN UNDSKYLDNING TIL ARBEJDSRET-DOMMERNE skriver Land og Folk, d. 28. december 1971.

B&W-værftsarbejdernes fællesklub opfordrede i går fra sit møde forbundsformand Hans Rasmussen til at fastholde sine udtalelser om, at Arbejdsretten er en klassesdomstol, og at han ikke skulle indlade sig på at give undskyldninger, når han i dag mødtes med dommerne. Samtidig afviste Arbejdernes fællesklub et forslag fra fire klubber om, at tillidsmændene og klubbestyrelsesmedlemmerne skulle nedlægge deres hverv i protest mod afskedigelsen og afgørelsen i sagen om skibsbyggernes tillidsmand på Alborg Værft. Derimod bekræftede fællesklubben beslutningerne om at nægte overarbejde og at afbryde samarbejdet med værftets ledelse.

Tillidsmændene bliver på posterne

Fire af værftets tillidsmænd havde stillet forslag om, at samtlige

tillidsmænd på værftet skulle nedlægge, ligesom klubbestyrelserne skulle nedlægge i protest mod afskedigelsen af tillidsmanden på Alborg Værft.

Det blev nedstemt, bl. a. med henvisning til at i det opgor, der forestod med arbejdsgiverne, var der brug for enhver aktiv tillidsmand, ligesom det blev rejst, om det netop ikke i denne situation, hvor de faglige organisationer svigtede, var et spørgsmål om at udbygge og forstærke indsatsen på landets arbejdspladser.

I en udtalelse fra fællesklubben godkendtes det arbejde, der hidtil var udført i samarbejde med de øvrige skibsværfters fællesklubber. Det blev også fastholdt, at samarbejdet med værftets ledelse skulle indstilles, ligesom nægtelse af overarbejde skulle videreføres. Herefter hedder det i udtalelsen fra Arbejdernes fællesklub på B&Ws værft: „Repræsentantskabet beslutter endvidere at sætte kraft bag kampen mod hele det fagretslige system ved indkaldelse af tillidsmandsmøder i alle værftshyer i januar 1972.”

I en udtalelse til forbundsformand Hans Rasmussen hedder det, at han „bor ikke give dommerne i Arbejdsretten nogen form for undskyldning. Dommen i TV-strejken

var en klassesdom, og det bør fastholdes.”

Fællesklubbens beslutninger er også et svar til en anonym gruppe på B&Ws værft, der kalder sig „Arbejderbladets kommunistiske celle”. I en duplikeret skrivelse, denne anonyme gruppe udsendte i går på værftet, siger man, at det Arbejdernes fællesklub hidtil har foretaget sig, „i realiteten ikke er andet end en kniv i ryggen på de 180 skibsbyggere” (på Alborg Værft). Man taler også om fællesklubbens „militante skuespil” og forsøger at hidse op mod fællestillidsmanden, Bent Fjellerad, og næstformanden, Erik Hansen, som man beskylder for at kæmpe for oprettelsen af Arbejdsretten og den faste voldgiftsret (det sidste findes ikke mere og understreger åbenbart uvidenhed „cellen” har om arbejdsmarkedsforhold-red.).

Til slut søger man at få tillidsmændene til at nedlægge og sætter lighedstegn ved tillidsmandsinstitutionen, Arbejdsretten og Den faste Voldgiftsret(!).

Med fællesklubbens beslutninger i går synes der at være sat bom for de fantastier, en anonym gruppe søger at få B&W-arbejdernes til at hoppe på til fryd for — arbejdsgiverne.

W.

ARBEJDERBLADET's kommunistiske celle på B&W-Værft har udsendt en løbeseddel d. 27. dec. 1971 hvis indhold der redegøres for i artiklen ALBORGSTREJKEN OG TILLIDSMANDSREGLERNE. Når vi bringer Land og Folk's omtale af løbesedlen her, er det for at give et frisk eksempel på den måde, som Land og Folk holder sine læsere orienteret på.

Når kommentaren påstår, at vi skulle have sagt, at Erik Hansen har kæmpet for oprettelsen af Arbejdsretten, så har det følgende dækning i løbesedlen, hvor vi om Erik Hansen skriver:

"Erik Hansen, tillidsmand og DKP'er: Det er vanvittigt, hvis vi gør det. Vi har kæmpet os til denne tillidsmandssituation, og vi må kæmpe videre for at forbedre den. (Ekstra Bladet, 23. dec. 1971).

Når Erik Hansen udtaler: 'Vi har kæmpet...', så må han mene sig selv og den øverste ledelse i fagbevægelsen. Tillidsmandsinstitutionen er ikke et resultat af kamp, men resultatet af et velvilligt samarbejde mellem skruetrækkere af

Hans Rasmussens type og arbejdsgiverne. Tillidsmandsinstitutionen er i overensstemmelse med de socialdemokratiske LO-ledere, som har indordnet fagbevægelsen under det kapitalistiske samfunds behov og krav. Erik Hansen kunne i realiteten lige så godt påstå, at arbejderne havde kæmpet for oprettelsen af Arbejdsretten og den faste voldgiftsret."

Et andet vigtigt punkt i kommentaren er, at Arbejderbladscellen skulle være anonym, hvilket nævnes tre gange. Det må være en ret så upålidelig kilde, journalisten har på værftet. Arbejderbladet har været solgt på værftet i det sidste halvandet år og har et antal læsere, som er nogle gange større end de 12-15 mennesker, som køber Land og Folk derude. På ét punkt må vi dog give journalisten ret: Den faste voldgift findes ikke mere. Det kan blot undre, at den kyndige journalist ikke har gættet, at der skulle have stået den faglige voldgift — men hvad, det kan jo blive småt for enhver. Vi har tidligere beskrevet DKP

ver den samme følgesvend hver gang.

Nogle klubber har afviklet deres kontingentopkrævning til forbundet, folkene har fået deres fagforeningsbøger og køber selv deres mærker på forbundet. Et par af klubberne har beholdt deres klubkasserer.

Forretningsudvalgenes »militante« skuespil

Fællesklubbernes forretningsudvalg fra de værfter, som på Odense-mødet havde taget afstand fra de 8 Svendborg-tillidsmands tilbagetræden, holdt nyt møde den 22. dec. på B&W-værft. Man drøftede atter tanken om, at tillidsmændene skulle træde tilbage. Men nej, det blev fra alle sider afvist, "med mange forskellige motiveringer", som det hed i "Fællesklubnyt" på B&W-værft dagen efter.

Istedet havde man opstillet 5 punkter, hvis indhold, når det sociale var trukket fra, såsom julehjælp til de strejkende, i realiteten ikke var andet end en kniv i ryggen på de 180 skibsbyggere.

Overarbejdsvægning og nye tillidsmandsmøder i det nye år, var den pression, man besluttede at lægge på arbejdsgivernes organisationer. Nye til-

lidsmandsmøder behøver vist ingen kommentar. Overarbejdsvægningen er i forhold til det sagen drejer sig om ynkelig og virkningsløs, og det er på denne baggrund, man skal se arbejdernes forkastelse af dette skridt på en lang række værfter.

Skal man foretage sig noget, som er en virkelig trussel mod arbejdsgiverne og fagforeningsbureaukratiet, noget som peger fremad til større bevidsthed i arbejderklassen om den måde, det er nødvendigt at organisere sig på, især i en kampsituation; så er det eneste at bygge videre på, den idé, der ligger i Svendborg-tillidsmændenes skridt.

Arbejdsgiverne og den af Socialdemokratiet kontrollerede fagbevægelse har i et par generationer samarbejdet om at lægge arbejderklassen i låner. Ledene i disse låner er tillidsmandsregler, samarbejdsudvalg, hele det faglige juristeri - og som garant for dette står den kapitalistiske statsmagt. At afbryde samarbejdet på arbejdspladserne er jo kun det samme som at spytte narresutten ud af munden.

Derimod er det et betydeligt hårdere slag mod lånerne at fremme den organisering på arbejdspladserne, som især arbejderne i Sverige har benyttet siden Kiruna-strejken. Arbejderne har mange steder valgt en strejkekomite helt uden om det

Arbejder-Solidaritet

ARBEJDER-SOLIDARITET's formål er at støtte og sprede oplysninger om de vilde strejker.

ARBEJDER-SOLIDARITET blev stiftet af slagteri-arbejdere på Schaub&Co. i Nyborg.

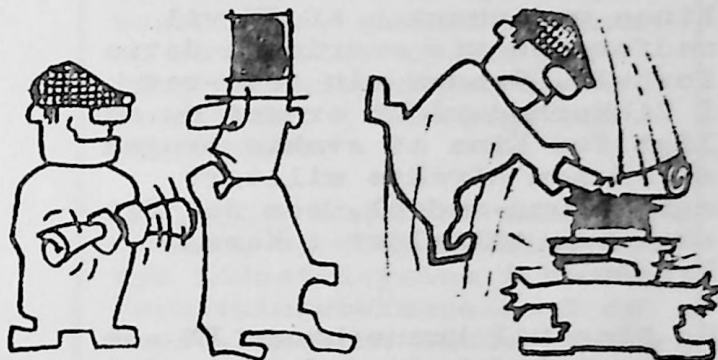
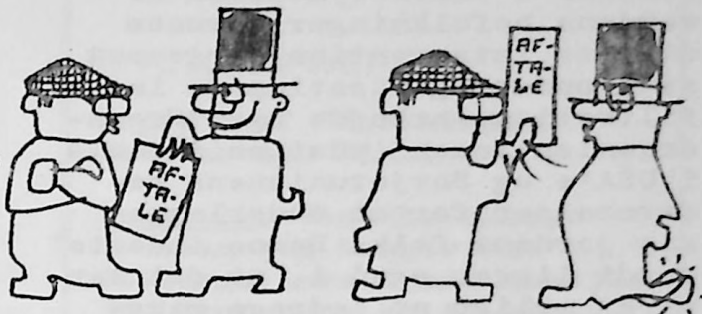
ARBEJDER-SOLIDARITET har bl.a. støttet de strejkende på Balling Engelsen i Maribo, slagteri-arbejderne på Wenbo i Brønderslev og på Holstebro Svineslagteri. Sidst har foreningen været i gang med penge-indsamlingen til arbejderne på Ålborg Værft.

ARBEJDER-SOLIDARITET har i dag aktive afdelinger i flere store byer.

Vi vil opfordre de kammerater blandt vore læsere, der mener de kan gøre et stykke aktivt arbejde på deres arbejdsplads, til at kontakte ARBEJDER-SOLIDARITET. Indmeldelse i foreningen kan ske ved at indbetale 22,00 kr. på giro 186102 til Foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET, Kassereren, Kgs. Bastionsvej 3, 5800 Nyborg.

eksisterende faglige apparat på arbejdspladsen, og mange steder er denne organisering videreført efter strejkens afslutning. Arbejdsgiverne og de faglige topledere har reageret mod dette med én stemme: "Vi anerkender ikke nogen organisering uden om de regler og bestemmelser vi har lagt". Dette gav sig bl.a. udslag i, at man under Kirunastrejken ikke ville anerkende strejkekomiteen, og altså heller ikke ville forhandle med den, før der var kommet 6 skruebrækere fra fagforeningsbureaukratiet ind.

Selv om Svendborg-arbejderne ikke er i en strejkesituation, så betyder deres skridt, at man organiserer sig uden om de regler og bestemmelser som påbyder og fremmer klassesamarbejde. Det er derfor Hans Rasmussen kalder det at falde tilbage til århundredskiftet.

KINA I FN

Den 25. oktober kunne Kina indtage sin plads i FN. I forvejen har Kina gennem de sidste år optaget diplomatiske forbindelser med en lang række lande. Denne udvikling er udslag af Kinas diplomatiske offensiv og samtidig en bekræftelse af det faktiske styrkeforhold i verden i dag.

Det har ikke skortet på reaktioner på denne udvikling. Blandt de reaktionære gives der udtryk for ængstelse ved Kinas "gennembrud på verdens-arenaen", men også for visse forhåbninger: man drømmer om, at der er tale om en kovending i den kinesiske udenrigspolitik. Man håber, at Kina vil hengive sig til studehandler med de imperialistiske magter og bl.a. i FN vil deltage i USA's og Sovjetunionens stadig mere intime samarbejde om at "dele verden" imellem sig.

Andre reaktioner på Kinas udenrigspolitiske offensiv bør tages

mere alvorligt. Mange mennesker har i skuffelse over Sovjetunionens forræderi overfor socialismen og den proletariske internationalisme set hen til Kina. En del af disse mennesker er blevet noget forvirrede ved den "nye" udvikling. Der kan da også - overfladisk set - være grund til en vis skepsis, for ikke bare skal man opleve, at den amerikanske imperialismes høvding skal på besøg i Peking, men det feudale Ethiopiens kejser har allerede været der, og kinesiske repræsentanter har været til bords under den iranske shahs ulækre middag! Og så er der jo også det med Pakistan (se artiklen andetsteds i bladet).

**Et svækket våben i
imperialisternes hænder**

FN har indtil i dag været totalt behersket af imperialismen. Et

redskab i undertrykkelsen af verdens befolkninger. Gennem direkte intervention og gennem sine underorganisationers infiltrations-arbejde har "fredsorganisationen" ydet en indsats i USA's og Sovjetunionens bestræbelser for at underlægge sig jordens folk. Denne indsats' værdi ligger også i, at det har været muligt at bedrage mange mennesker under FN's humanistiske maske.

Kinas medlemskab af FN vil medføre en vis ændring i dette forhold. Gennem sin veto-ret i Sikkerhedsrådet er det nu muligt for Kina at svække brugen af FN som direkte militært aggressionsmiddel, som det f. eks. var tilfældet i Korea-krigen.

Og Kina vil kunne bruge FN som talerstol i kampen for at afsløre imperialismens politik, samtidig med at man vil kunne fremlægge sin egen, fredelige udenrigspolitik.

Men man skal ikke nære illusioner om, at det vil være muligt at gøre denne magtige

"maskine" til noget freds-instrument. Dels vil de imperialistiske magter fortsat kunne manipulere deres politik igennem i generalforsamlingen og i det store og hele vil underorganisationerne virke som hidtil. Dels - og det er det fundamentale - vil ingen som helst overnational organisation kunne løse imperialismens indre modsigelser, kapitalismens og imperialismens krigsskabende karakter.

FN's rolle er og vil fortsat i overvejende grad være reaktionær. Det positive ligger i at organisationens betydning som våben i imperialisternes hænder vil blive svækket.

Og at Kina nu har kunnet indtage sin plads i FN er et tegn på effektiviteten i Kinas diplomatiske offensiv og et tegn på svækkelse af verdensreaktionens kræfter.

Fortsat revolutionær politik

Stik imod hvad den borgerlige presse giver udtryk for, er Kinas udenrigspolitiske initiativer ikke udslag af nogen vaklen i landets langsigtede, principielle politik.

Der er tale om en bevidst og revolutionær politik: en praktisering af de fem principper for relationer mellem stater med forskelligt samfundssystem:

- + gensidig respekt for territorial integritet og suverænitet
- + gensidig ikke-agression
- + ikke-indblanding i hverandres indre anliggender
- + ligestilling og gensidig fordel - og
- + fredelig sameksistens

og samtidig hermed en effektiv udnyttelse af modsigelserne i den kapitalistiske verden.

De fem principper gælder altså forbindelser mellem stater med forskelligt samfundssystem og ikke forholdet mellem folkene eller mellem klasserne. At Kina opretter forbindelser også med ledende imperialister indebærer ikke, at de revolutionære kræfter i de pågældende lande "skal ophøre med deres kamp" for at knuse deres undertrykkere. Den korrekte gennemførelse af en politik af fredelig sameksistens støtter derimod folkenes revolutionære kamp i den kapitalistiske verden.

Kina kommunistiske Parti har tidligere forklaret det således:

VI HAR ALTID VÆRET AF DEN OPFATTELSE, AT DEN RETTE ANVENDELSE AF LENINS POLITIK FOR FREDELIG SAMEKSISTENS FRA DE SOCIALISTISKE LANDES SIDE BIDRAGER TIL AT UDVIKLE DERES MAGT, TIL AT AFSLØRE DEN IMPERIALISTISKE AGRESSIONS- OG KRIGSPOLITIK OG TIL AT FORENE ALLE DE ANTIIMPERIALISTISKE FOLK OG LANDE, OG AT DEN DERFOR HJÆLPER FOLKENES KAMP MOD IMPERIALISMEN OG DENS LAKAJER. VED DIREKTE AT

RAMME OG SVÆKKE AGRESSIONENS
KREFTER HJÆLPER FOLKENES REVO-
LUTIONÆRE KAMPE MOD IMPERIALIS-
MEN OG DENS LAKAJER SAMTIDIG
VERDENSFREDENS OG DET MENNESKE-
LIGE FREMSKRIDTS SAG OG HJÆLPER
DERFOR DE SOCIALISTISKE LANDES
KAMP FOR FREDELIG SAMEKSISTENS
MED LANDE MED ANDRE SAMFUNDSSY-
STEMER. SÅLEDES ER DEN RIG-
TIGE ANVENDELSE AF LENINS POLI-
TIK FOR FREDELIG SAMEKSISTENS
FRA DE SOCIALISTISKE LANDES
SIDE I HARMONI MED FOLKENES
REVOLUTIONÆRE KAMPES INTERESSER
I ALLE LANDE.

("Fredelig sameksistens -
to diametralt modsatte slags
politik" - en kommentar til
det åbne brev fra SUKP's cen-
tralkomite (6). Udsendt på
dansk af den Kinesiske Folke-
republikks Ambassade i Danmark.
Januar 1964.)

Ved at indlede forhandlinger
med den amerikanske imperialis-
me har Kina udnyttet USA's nu-
værende vanskelige situation
til at slå en breche i samar-
bejdet mellem USA og USSR i
holdningen til Kina. Herved har
man svækket risikoen for et
fælles angreb på Kina. Og ved
at uddybe modsætningen mellem
disse to imperialistiske lan-
de, har man styrket de almin-
delige kapitalistiske landes
muligheder i deres konfronta-
tion med de imperialistiske
stormagter.

Om denne politik siger den
ovenfor citerede pjece:

...VI SKELNER MELLEM DE ALMIN-
DELIGE KAPITALISTISKE LANDE OG
OGSÅ MELLEM FORSKELLIGE IMPE-
RIALISTISKE LANDE.

EFTERHÅNDEN SOM KLASSEKRÆF-
TERNES INTERNATIONALE STYRKE-
FORHOLD I STIGENDE GRAD BLIVER
GUNSTIGE FOR SOCIALISMEN, OG
DE IMPERIALISTISKE KREFTER FOR
HVER DAG BLIVER SVAGERE, OG
MODSÆTNINGERNE BLANDT DEM FOR
HVER DAG BLIVER SKARPERE, ER
DET MULIGT FOR DE SOCIALISTI-
SKE LANDE AT TVINGE ET ELLER
ANDET IMPERIALISTISK LAND TIL
AT OPRETTE EN ELLER ANDEN ART
FREDELIG SAMEKSISTENS MED DEM
SELV VED AT STØTTE SIG PÅ DE-
RES EGEN VOKSENDE STYRKE,

NYE KINA HEFTER

Udgivet af "Foreningen
Venskab med Kina.

Hefte 11. Yao She-chang:
Hvordan jeg bruger Mao
Tsetungs lære i mit arbejde.
Yao She-chang er en almin-
delig kinesisk bonde. I hæf-
tet fortæller han om, hvor-
dan bønder i hans produkti-
onsbrigade, gennem studium
og anvendelse af Mao Tse-
tung tankningen gør nye
fremskridt i ideologi og
produktion.

Hefte 12. Industri uden for-
urening og uden affald.-Det
nye industrisystem i Kina.
Forureningsbekæmpelse i de
kapitalistiske lande er ik-
ke rentabelt. Storbyerne
forvandles til sundhedsfar-
lige helveder.
Under proletariatets dikta-
tur i Kina drives samfundet
ikke frem af profithensyn,
men af hensyn til folkets
lykke og velfærd. Industri-
forureningen findes bogsta-
velig talt ikke. Mange
spildstoffer anvendes til
nyttige formål i ny produk-
tion.

Hefte 13. Kritik og selv-
kritik - To fortællinger.
To fortællinger fortalt af
kinesere, om hvordan pro-
blemerne i familien løses
gennem studier -kritik og
selvkritik. Levende for-
talt om hvorledes familie-
medlemmerne lærer og opmun-
trer hinanden, for at tje-
ne socialismens sag.

Hvert hæfte koster 1,00 kr.
Tidligere hæfter kan sta-
dig bestilles.
Send bestillingen til Ar-
bejderbladet (giro 20019)
eller til

FORENINGEN VENSKAB
MED KINA

Geysergade 5
8200 Århus N

UDVIDELSEN AF FOLKENES REVOLUTIONÆRE KRÆFTER, ENHEDEN MED DE NATIONALISTISKE LANDE OG ALLE DE FREDSELSKENDE FOLKS KAMP OG VED AT UDNYTTE IMPERIALISMENS INDRE MODSÆTNINGER. MENS VI FASTHOLDER DEN FREDELIGE SAMEKSISTENS MED LANDE MED ANDRE SAMFUNDSSYSTEMER, UDFOLDER VI UDEN VAKLEN VOR PROLETARISK INTERNATIONALISTISKE PLIGT.

Og ved at oprette forbindelser med lande som f.eks. Ethiopien og Iran svækker Kina imperialismens dominans af disse lande og giver dem større muligheder for at føre en selvstændig politik:

...VI SKELNER MELLEM DE NATIONALISTISKE LANDE, DER FOR NYLIG HAR OPNÅET POLITISK SELVSTENDIGHED, OG DE IMPERIALISTISKE LANDE.

SKØNT DE ER GRUNDLÆGGENDE FORSKELLIGE FRA DE SOCIALISTISKE LANDE I DERES SOCIALE OG POLITISKE SYSTEM, STÅR DE NATIONALISTISKE LANDE I DYB MODSÆTNING TIL IMPERIALISMEN. DE HAR FÆLLES INTERESSER MED DE SOCIALISTISKE LANDE - MODSTAND MOD IMPERIALISMEN, SIKRING AF NATIONAL SELVSTENDIGHED OG FORSVAR FOR VERDENSFREDEN. DERFOR ER DET ALDELES MULIGT OG GENNEMFØRLIGT FOR DE SOCIALISTISKE LANDE AT OPRETTE FORBINDELSER MED FREDELIG SAMEKSISTENS OG VENSKABELIGT SAMARBEJDE MED DISSE LANDE. OPRETTelsen AF SÅDANNE FORBINDELSER ER AF STOR BETYDNING FOR STYRKELSEN AF DE ANTIIMPERIALISTISKE KRÆFTERS ENHED OG FOR FREMME AF FOLKENES FÆLLES SAG IMOD IMPERIALISMEN.

(Samme pjece, s. 11).

Led i kampen mod verdenskrig

Summen af denne politik medfører en svækkelse af imperialismens kræfter og bidrager i verdensmålestok til yderligere at isolere dem. Dette er til fordel for folkenes revolutionære

kamp i den kapitalistiske verden som igen er til fordel for de socialistiske lande. Den imperialistiske svækkelse er ensbetydende med ringere mulighed for at gennemføre imperialistisk aggression og for at udløse en verdenskrig.

Men også i desperation, hårdt presset, vil imperialismen kunne udløse en verdenskrig. Nederlagene i Indokina kan meget vel få USA-imperialismen til yderligere at udvide krigsområdet. Ved forhandlinger med USA kan Kina bidrage til en foreløbig afværgen af faren, uden at handle bort de indokinesiske folks interesser. En udskydelse af opgøret til et senere og gunstigere tidspunkt.

Der skabes et pusterum for verdens revolutionære kræfter: De socialistiske lande kan yderligere konsolidere sig og forbedre sig på at slå tilbage og knuse evt. angreb på dem. De revolutionære kræfter i den kapitalistiske verden vinder tid til at opbygge deres styrke til opgøret med klassefejden.

Mao Tsetung har tidligere sagt MED HENSYN TIL SPØRGSMÅLET OM VERDENSKRIG, SÅ ER DER TO MULIGHEDER: DEN ENE ER, AT KRIGEN VIL FREMME REVOLUTIONEN, OG DEN ANDEN ER, AT REVOLUTIONEN VIL FORHINDRE KRIGEN.

Kinas diplomatiske offensiv øger chancerne for den sidste udvej.

Slagteriarbejder forsøgt smidt ud af fagforeningen

EFTER STREJKEN PÅ HOLSTEBRO SVINESLAGTERI FORSØGTE PAMPERNE I DANSK SLAGTERIARBEJDERFORBUND SIG MED ET UDSPIL. ARBEJDERNE HAVDE FØRT STREJKEN TIL SEJR - I KAMP MOD ARBEJDSGIVEREN OG MOD DERES "EGET" FORBUND, MEN STØTTET AF FORENINGEN "ARBEJDER-SOLIDARITET".

Under strejken fungerede en af arbejderne, Jørgen Poulsen, som leder af penge-indsamlingen. Mod ham indledte pampjerne deres offensiv. Ved at foretage nogle meget spidsfindige fortolkninger af forbundets love stillede de krav om, at regnskabet for indsamlingen skulle tilsendes forbundet. (Altså for den indsamling som var foretaget uden om og på trods af forbundsapparatet). Og hvis ikke Jørgen Poulsen gjorde det, ville hovedbestyrelsen overveje at ekskludere ham af forbundet.

Jørgen Poulsen svarede, at hvis forbundslodelsen ikke havde andet at tage sig til end at udsende den slags trusler, var det på tide, at den blev udskiftet. Og sandtliges de strejkende sendte en protest til fagbladet SLAGTEREN.

Nu havde dette blad under og efter strejken ført en sand hetz-kampagne mod strejken og de strejkende. Og pampjerne, der sidder lunt og godt i fagforeningsapparatet og jonglerer med love og bestemmelser, ville selvfølgelig ikke uden videre stille bladet til rådighed for opsatsige medlemmer. Man nægtede altså de strejkendes protest optaget i bladet, fordi den var underskrevet af slagteriarbejderne og ikke af navngivne personer.

Horefter skrev de 60 arbejdere alle under og sendte artiklen ind til bladet igen. Men nu var den indkommet for sent og blev først bragt i næste nummer.

Forbundsformand Pemann Jensen ønskede imidlertid nu ikke samtlige 60 navne i bladet, så den fremkom i december-nummeret underskrevet (som oprindeligt) "De fhv. strejkende slagteriarbejdere i Holstebro"!

Jovist, klasseformæderne er herrer over situationen. De for-

OM DET KOMMUNISTISKE PARTI

Partiet må fremforalt være arbejderklassens fortrop. Partiet må optage i sig de bedste elementer i arbejderklassen, deres erfaring, deres revolutionære ånd, deres uegennyttige hengivenhed for proletariats sag....

Partiet må stå i spidsen for arbejderklassen, det må se længere end arbejderklassen, det må lede proletariats og ikke være et halehæng til den spontane bevægelse....

Ingen her kan i krig undvære en erfaren generalstab, hvis den ikke vil dømmes til nederlag. Er det ikke klart, at proletariats endnu mindre kan undvære en sådan generalstab, hvis det ikke vil lade sig fortære af sine dødsfjender?....

Men partiet kan ikke bare være en fortrop. Det må også være en afdeling af klassen, en del af klassen, nært knyttet sammen med den med hver fiber af sin eksistens....

Partiet kan ikke lede klassen, hvis der ikke findes noget bånd mellem partiet og de partiløse masser, hvis masserne ikke godtager dets lederskab, hvis ikke partiet nyder moralsk og politisk tillid blandt masserne.

(J. STALIN i OM LENINISMENS GRUNDLAG fra LENINISMENS PROBLEMER, Forlaget Tiden.)

FORTSAT fra side 25

står med kyndighed at dolke de medlemmer, der har valgt dem og som brødføder dem. Snigløb og bortforklaringer, plat og magtmisbrug - de kan det hele.

Men her havde de alligevel stukket snuden for langt frem. For de strejkende stod skulder ved skulder, de krævede demotier, de forlangte, de kritiserede... Med Schaub & Co. og en lang række andre slagteristrejker i frisk erindring, indledte pumperne et elastisk tilbagetog. Dolken blev diskret listet op i ærmet og med fornærmet mine erklærede Pemann Jensen, at "forbundet ikke skal gøre sig til dommer over, om den lokale aftale var en uges strejke værd". Og kravet om regnskabsindsendelse fik man glattet ud: fagapparatets forlængede arm i Holstenbro, den lokale formand, indsendte et skin-regnskab og iøvrigt havde der været tale om misforståelser osv, osv.

Forbundsledelsens forsøg på terror gik i vasken. Man fik ikke skræmt Jørgen Poulsen. Man fik ikke statueret et afskrækkende eksempel. Men strejken og dens efterspil bevirkede, at foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET fik en masse nye medlemmer, og slagteriarbejderne blev det klart, hvis interesser pumperne i hvert fald ikke varetager.

- o -

Vore dages bevægelse for freden har som mål at rejse folkemasserne til kamp for at bevare freden, for at forebygge en ny verdenskrig. Den forfølger altså ikke det mål at omstyrte kapitalismen og oprette socialismen — den begrænser sig til de demokratiske mål, der ligger i kampen for at bevare freden. I denne henseende adskiller vore dages bevægelse for at bevare freden sig fra bevægelsen under første verdenskrig for at forvandle den imperialistiske krig til en borgerkrig, eftersom den sidstnævnte bevægelse gik videre og forfulgte socialistiske mål.

Det er muligt, at kampen for freden under visse sammentræffende omstændigheder et og andet sted kan udvikle sig til en kamp for socialisme, men så er det ikke mere den nuværende bevægelse for freden, men en bevægelse, der går ud på at omstyrte kapitalismen.

Det mest sandsynlige er, at vore dages bevægelse for freden som en bevægelse for at bevare freden under et gunstigt forløb kan forebygge en *bestemt* krig, udskyde den for en tid, for en tid bevare en *bestemt* fred, og føre til at en krigslysten regering må træde tilbage og erstattes med en anden regering, der er rede til for en tid at bevare freden. Det er naturligvis godt. Det er endda meget godt. Men det er alligevel ikke tilstrækkeligt til at tilintetgøre uundgåeligheden af krige overhovedet mellem kapitalistiske lande. Det er utilstrækkeligt, eftersom imperialismen under alle de successer, fredsbevægelsen kan have, stadig bevares og forbliver ved magten og altså også krigenes uundgåelighed forbliver i kraft.

For at fjerne kriges uundgåelighed må man tilintetgøre imperialismen.

FORTSAT fra side 19

som et socialdemokratisk parti, og vi finder, at Land og Folk-artiklen understreger dette. Den består af en samling løgne og fordrejninger og citater, som er løsrevet fra sammenhængen. Det er den gode gamle metode, som socialdemokrater har måttet benytte sig af, når der skulle laves hetz mod kommunister — en metode, som DKP blev fortrolig med, den gang det endnu lignede et rigtigt kommunistisk parti så meget, at socialdemokraterne ulejlignede sig med at hetze det.

OM PROPAGANDAARBEJDE

Dette hefte redegør for nogle af de retningslinier, gruppen omkring Arbejderbladet mener må ligge til grund for det indledende arbejde i opbygningen af et kommunistisk arbejderparti herhjemme.

Heftet bygger på Lenins retningslinier for opbygningen af det kommunistiske parti — anvendt på dagens Danmark.

Køb heftet — studér og diskutér det — deltag selv i det politiske arbejde for opbygningen af et nyt og virkeligt kommunistisk parti.

Heftet koster 1,- kr. og kan bestilles på Arbejderbladets adresse.

TEGN ABONNEMENT

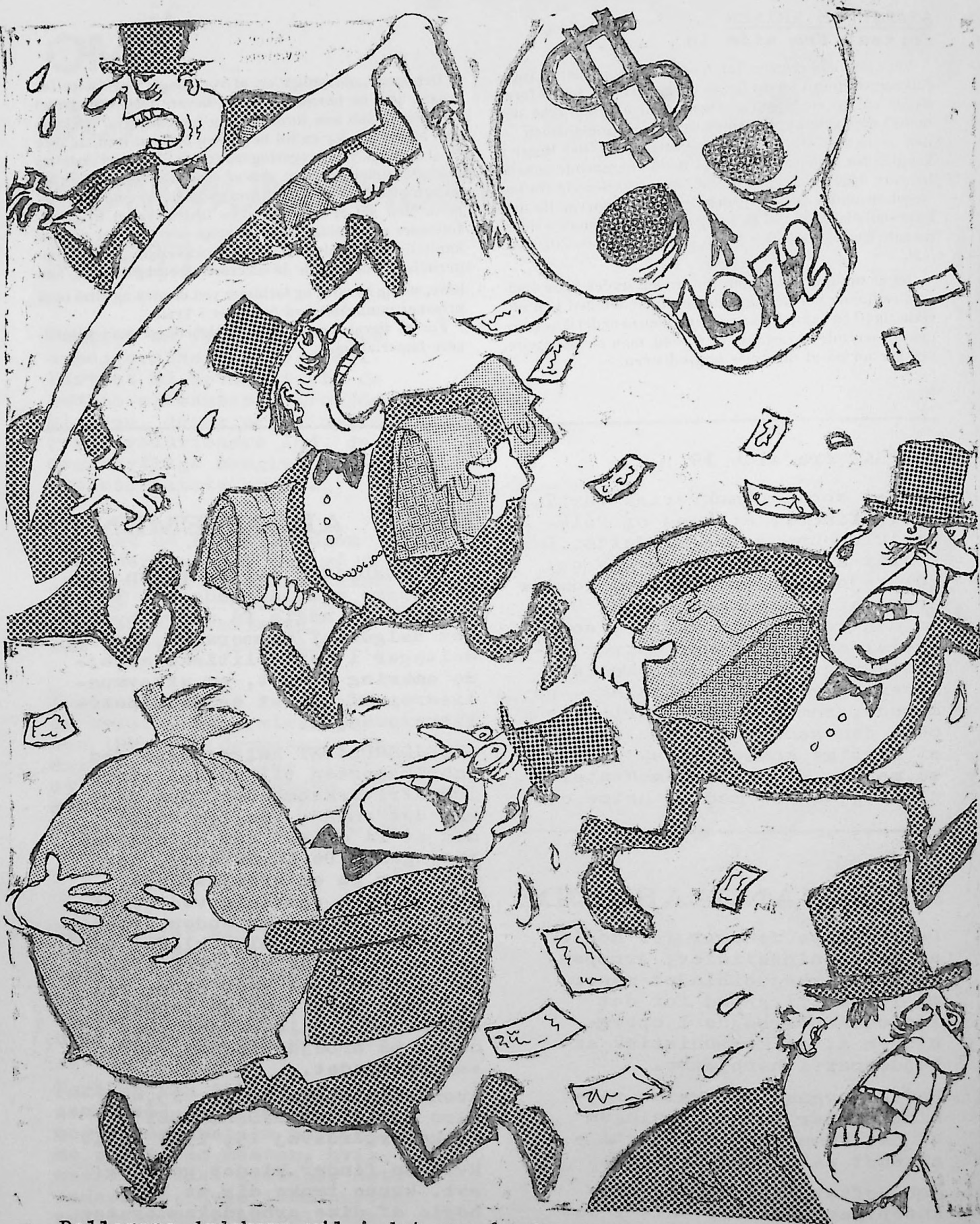
ARBEJDERBLADET sælges på en række større arbejdspladser i København og nogle få andre byer. Det sælges af kammerater, der deltager i det politiske arbejde omkring bladet, og af sympatisører af bladet og dets politiske arbejde.

ARBEJDERBLADET sælges også ved fabriksporten til en del store industrivirksomheder, men her kan det engang imellem knibe med at få dækket dem allesammen hver gang. De kammerater, der selv går på en arbejdsplads, kan jo ikke samtidig ved fyraften stå udenfor en anden arbejdsplads for at sælge bladet dér. Derfor: Hvis du vil være sikker på at få bladet hver gang, vil det være bedst, at du tegner abonnement, så længe der ikke er nogen på arbejdspladsen, der sælger bladet.

Abonnementspris er kr. 15,-
Giro 20019, ARBEJDERBLADET
Falkonergårdsvej 15, 1959 Kbh.V

Hvis du finder bladet godt og evt. kunne tænke dig at lade nogle af dine arbejdskammerater se det, kan du få tilsendt frieksemplarer, og hvis du ellers kunne tænke dig at sælge bladet, så skriv lige et par ord til os.

SÆLG ARBEJDERBLADET

Dollarens døds kamp vil i det nye år forstærke panikken i den kapitalistiske verden.

ARBEJDERBLADET udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister).
Ansvh. Henning Christensen
Abonnementspris: kr. 15,00
Løssalgspris: kr. 1,00

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
Falkonergårdsvej 15
1959 København V
Tlf. 35 18 91
Eget tryk